

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Mgr. M. H.**, zastoupen Mgr. Kristýnou Coufalovou, advokátkou se sídlem Sokolská 1605/66, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 24. 11. 2014, č. j. 80084/2014-MZE-12151,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministr zemědělství nevyhověl podle § 9 odst. 13 zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské stráž, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rybářství“), námitce žalobce proti neudělení povolení výkonu rybářského práva.

Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 2. 2014, č. j. 14913/2014-MZE-16231, odejmul na rybářském revíru Úsobrnka č. 1, JmSL-001 výkon rybářského práva státnímu podniku Lesy České republiky, s. p. Následně žalovaný vyhlásil dle § 9 odst. 3 zákona o rybářství výběrové řízení na přenechání výkonu rybářského práva, do kterého se žalobce (jako jediný uchazeč) přihlásil přihláškou ze dne 18. 6. 2014.

Oznámením Ministerstva zemědělství, odboru státní správy lesů, myslivosti a rybářství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 7. 2014, č. j. 52450/2014-MZE-16231 (dále jen „oznámení“), byl žalobce informován, že dle § 9 odst. 9 zákona o rybářství a § 8 odst. 6 písm. e), f) a h) téhož zákona se žalobci (jako žadateli) neuděluje povolení výkonu rybářského práva, neboť nesplnil požadované podmínky. Zároveň žalovaný sdělil, že se výběrové řízení zrušuje. Žalobce ve své žádosti dle žalovaného uvedl pouze obecné teze a citace právních předpisů a neuvedl žádnou znalost skladu rybiho společenstva, chráněných druhů vyskytujících se v rybářském revíru apod. Žalobce tak neuvedl skutečnosti svědčící o dostatečné odborné znalosti způsobu rybářského hospodaření a neprokázal, že je způsobilý zajistit potřebnou úroveň péče o rybářský revír. Žalobce se také pouze formálně vypořádal s podmínkou předložit návrh způsobu hospodaření v příslušném rybářském revíru uvedenou jak v § 8 odst. 6 písm. h) zákona o rybářství, tak v oznámení o vyhlášení výběrového řízení. Dle správního orgánu I. stupně pak žalobce rovněž neuvedl nic k závazku zpřístupnit příslušný rybářský revír dalším držitelům povolenek k lovu, který vyplývá z § 8 odst. 6 písm. f) zákona o rybářství.

O námitkách žalobce proti oznámení rozhodl ministr zemědělství nyní napadeným rozhodnutím tak, jak je výše uvedeno. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že podle § 8 odst. 13 zákona o rybářství platí, že pokud by námitce vyhověl, zrušil by výsledek výběrového řízení a vypsál nové výběrové řízení. Jestliže přitom výběrové řízení zrušil v oznámení již správní orgán I. stupně, je z hlediska procesní ekonomie nadbytečné zabývat se dílčími tvrzeními žalobce. Obecně pak konstatoval, že účelem a smyslem výběrového řízení je vybrat žadatele, který je způsobilý zajistit potřebnou úroveň péče o příslušný rybářský revír, a žadatel by tak měl doložit alespoň elementární znalost dotčeného revíru. Není přitom chybou použití rybářské literatury či v historii uplatněného plánu zarybnění, žadatel by však vždy měl zdůvodnit, proč je ten či onen postup vhodný pro konkrétní rybářský revír.

II. Obsah žaloby

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť při splnění všech zákonných požadavků nebylo vyhověno jeho žádosti o povolení výkonu rybářského práva. Dle žalobce bylo zasaženo do jeho práv garantovaných čl. 37 Listiny základních práv a svobod, protože navrhl totožný zarybnovací plán jako subjekt, který poslední léta na předmětném revíru vykonával rybářské právo, avšak správní orgány jej shledaly nedostatečným.

Žalobce se dovolává § 8 odst. 6 zákona o rybářství, který výslovně stanoví, že příslušný rybářský orgán potvrdí výkon rybářského práva žadateli, který splní v zákoně uvedené podmínky. Žalobce dále vyzdvihuje, že žalovaný po něm nemůže požadovat předpoklady, jejichž splnění by žalobce dosáhl v rozporu se zákonem. K tomu uvádí, že bez předchozího ichtyologického monitoringu odbornou firmou mu nemohlo být známo, jaká je na předmětném revíru rybí obsádka. Pokud by však provedl bez povolení správce revíru ichtyologický monitoring, porušil by zákon. A v případě, že by vycházel ze zběžně dostupných informací a pramenů, např. internet, zkušenosti místních rybářů apod., nešlo by o relevantní data, takže by byla použitelná jen jako orientační nebo zcela nepoužitelná. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný neuvedl, jakou jinou literaturu by měl žalobce použít, aby mohla být shledána směrodatnou. Žalovaný pak nikterak nereagoval na návrh žalobce obsažený v přihlášce, jak bude konkrétně postupovat při hospodaření na předmětném revíru.

Žalobce rovněž zpochybňuje, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr nastínil

úvahu týkající se spíše toho, proč bylo zrušeno výběrové řízení, namísto toho, aby se zabýval konkrétními námitkami žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný považuje žalobou napadené rozhodnutí po procesní i materiální stránce za správné. Žalovaný upozorňuje, že žalobce nedoložil ichtyologický monitoring nebo jiný soupis pozorování obsádky v daném konkrétním revíru, což zakládá výraznou pochybnost o jeho budoucím záměru užívat daný revír s péčí řádného hospodáře. Žalovaný podotýká, že neupírá žalobci užití zákonných a podzákonných norem jako pramene práva, avšak odborná literatura sloužící k akreditované výuce rybářství nemůže být postavena na rovinu zákonných a podzákonných norem. Žalovaný přitom není povinen v odůvodnění poučit žalobce o tom, jakým způsobem má zdůvodnit své budoucí hospodaření. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že zůstal bez odezvy jeho konkrétní návrh postupu při hospodaření, nýbrž jej vyhodnotil jako zcela nedostačující vzhledem k odborné stránce a znalosti daného prostředí uživatelem. Žalovaný rovněž připomíná, že žalobce pomíjí, že ve své přihlášce se v rozporu se zákonem nezmiňuje o zpřístupnění rybářského revíru dalším držitelům povolenek k lovu.

Pro úplnost žalovaný uvádí, že v rámci výběrového řízení bylo hodnotící komisí zjištěno, že žalobce formálně splnil požadavky vyplývající z platné právní úpravy, ale jak je patrné ze zápisu z jednání hodnotící komise (Protokol o otevírání obálek), ve třech bodech posouzení a vyhodnocení nabídky byly doložené náležitosti prosty zákonem požadovaného materiálního sdělení. Žadatel přitom musí splnit podmínky požadované přihlášky do výběrového řízení nejen po formální stránce, ale musí dostatečně jednotlivé náležitosti doložit tak, aby nebylo pochyb, že bude v daném revíru hospodařit s péčí řádného hospodáře. Uvedená úvaha žalovaného tedy byla v souladu s účelem zákona o rybářství, kterým je mimo jiné řádný chov, ochrana a lov ryb, pěstování a lov vodních organismů a ochranu jejich života a životního prostředí (viz § 1 odst. 1 písm. a) zákona o rybářství).

Žalovaný navrhuje, aby správní soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

IV. Argumentace účastníků řízení při jednání

Zástupkyně žalobce při jednání setrvala na podané žalobě a zdůraznila, že žalovaný chybně posoudil žalobcovu přihlášku do dotčeného výběrového řízení k povolení výkonu rybářského práva. Uvedla, že žalobcem požadované informace nemusely být součástí již podané přihlášky a pokud žalovaný tuto přihlášku považoval za nedostatečnou, bylo jeho povinností vyzvat žalobce k jejímu doplnění. Zástupkyně žalobce poukázala na skutečnost, že v době po vydání napadeného rozhodnutí byl s osobami, které se podílely na vydání napadených rozhodnutí, rozvázán u žalovaného pracovní poměr. Zástupkyně žalobce dále navrhla provedení dalších důkazů, a to metodického pokynu žalovaného z roku 2016, výsledku Mgr. L., který se podílel na vydání dotčených rozhodnutí, způsobu vyřízení všech obdobných věcí (přihlášek) podaných žadateli v průběhu roku 2014 a výsledku (nespecifikovaných) svědků, kteří by uvedli, kdo nyní spravuje předmětný rybářský revír.

K věci se vyjádřil rovněž žalobce, který uvedl, že splnil veškeré předpoklady vyžadované zákonem o rybářství. Podotkl, že požadovaný ichtyologický monitoring nemohl zpracovat, neboť by tím porušil práva jiných osob. Následně pak vyjádřil pochybnosti nad kompetencí rozhodujícího senátu.

Žalovaný při jednání odkázal na své vyjádření. Uvedl, že žalobce nesplnil zákonná kritéria a zdůraznil, že v dané věci se jedná o sádkový potok, u kterého je obzvláště důležité, aby žadatel naplnil podmínku řádného hospodáře.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud neprovedl důkazy navržené zástupkyní žalobce při jednání dne 26. 6. 2018, neboť shledal, že vyžádaný správní spis žalovaného, se kterým se soud důkladně seznámil, obsahuje dostatek podkladů pro posouzení nyní projednávané žaloby. Soud předně zdůrazňuje, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Pro soud působící ve správním soudnictví tak je při posuzování (přezkoumávání) žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu nerozhodné, jaké skutkové okolnosti nastaly v době po jeho vydání. Proto soud neprovedl dokazování metodickým pokynem žalované z roku 2016, neboť nyní napadená rozhodnutí byla vydána v roce 2014, přičemž sám žalobce uvedl, že v této době žádný pokyn žalované k rozhodování daných otázek vydán nebyl. Metodický pokyn z roku 2016 nemohl obsahovat žádné relevantní informace pro posouzení nyní projednávané žaloby. Stejně platí pro posouzení toho, kdo nyní spravuje předmětný rybářský revír, neboť tato skutečnost nemá jakýkoli dopad na hodnocení posuzované věci, tj. nevydání povolení k výkonu rybářského práva v rámci výběrového řízení konaného v roce 2014. Pro rozhodnutí soudu pak není významné, pokud v současné době již u žalované nemají uzavřen pracovní poměr osoby, které se podílely na rozhodování v předmětné věci, obzvláště pokud žalobce při jednání neuvedl žádnou konkrétní spojitost mezi rozhodováním o věci žalobce a následným (tvrzeným) ukončením jejich pracovního poměru. Navíc soud podotýká, že v průběhu řízení žalobce podjatost rozhodujících osob nikdy nenamítl (ač tak v souladu se správním řádem učinit mohl), pročež se tato jeho argumentace předestřená až při jednání soudu nejeví důvodnou. A nadto soud připomíná, že námitka osobního zájmu rozhodujících osob na výsledku daného výběrového řízení (tak dle soudu bylo možno chápat předestřenou argumentaci zástupkyně žalobce ústící v návržení tohoto důkazu) byla uplatněna po lhůtě pro podání žaloby a pro uplatnění žalobních bodů stanovené v § 71 odst. 2 soudního řádu správního, takže by se jí soud s ohledem na koncentrační zásadu stanovenou v citovaném ustanovení, ani nemohl zabývat. Totožné pak platí pro tvrzení zástupkyně žalobce, že žalovaný nepostupoval v obdobných případech obdobně, k čemuž navrhla jako důkaz vypořádání veškerých žádostí o povolení výkonu rybářského práva z roku 2014. S ohledem na koncentrační zásadu zakotvenou v § 71 odst. 2 soudního řádu správního by soud tuto námitku nemohl i při provedení těchto důkazů posoudit, neboť se jednalo o námitku vznesenou po zákonné lhůtě k jejímu uplatnění (žalobce již při podání žaloby mohl vědět, zdali žalovaný rozhoduje v obdobných věcech obdobně či je jeho rozhodování stiženo nejednotností a nepředvídatelností, a proto mu nic nebránilo tuto argumentaci vznést již v žalobě). Pokud se pak jedná o účastnický výsledek žalobce, tak ten byl při jednání přítomen a dostal prostor se k dané věci vyjádřit; proto soud nepovažoval za nezbytné jej samostatně vyslechnout (nehledě na skutečnost, že se k jednání dostavil opožděně a zároveň po svém příchodu jednání po krátké době dobrovolně opustil).

K posouzení žalobních námitek soud uvádí následující.

Podle § 9 odst. 10 zákona o rybářství námitky k výsledku výběrového řízení podle odstavce 2 může účastník výběrového řízení uplatnit písemně do 15 dnů od doručení oznámení podle odstavce 9.

Podle § 9 odst. 13 zákona o rybářství pokud se námitce nevyhoví, potvrdí orgán oprávněný rozhodovat o námitkách podle odstavce 12 výsledek výběrového řízení. Pokud se námitce vyhoví, zruší tento orgán výsledek výběrového řízení a vypíše nové výběrové řízení.

Podle § 8 odst. 6 zákona o rybářství příslušný rybářský orgán povolí výkon rybářského práva žadateli, který a) dosáhl věku 18 let, b) je plně způsobilý k právním úkonům, c) prokázal svoji bezúhonnost (odstavec 2), d) navrhl osoby způsobilé na funkce rybářského hospodáře a jeho zástupce, e) je způsobilý zajistit potřebnou úroveň péče o příslušný rybářský revír, f) se zaváže zpřístupnit příslušný rybářský revír dalším držitelům povolenek k lovu, g) předložil zhodnocení možnosti vzniku ekologických rizik v souvislosti s hospodařením v příslušném rybářském revíru, včetně návrhu na jejich řešení, h) předložil návrh způsobu hospodaření v příslušném rybářském revíru, i) se zaváže vypořádat se s původním uživatelem rybářského revíru.

Soud se nejprve zabýval tím, zdali je dané rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k přezkoumatelnosti musí soud přihlídnout dokonce z úřední povinnosti a za situace, kdy shledá rozhodnutí nepřezkoumatelným, se pak nezabývá samotnou zákonností. Žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje ve skutečnosti, že se ministr věcně nezabýval jím podanou námitkou a předestřenou argumentací.

Rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl či jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz již rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Proto také rozhodnutí, jehož odůvodnění nevypořádává všechny námitky účastníka řízení nebo obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí. Prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvažil. Pokud by rozhodnutí správního orgánu nereflektovalo námitky účastníků řízení a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

Jestliže soud vstříc uvedeným požadavkům posoudil odůvodnění rozhodnutí ministra, shledal, že se pohybuje na samé hraně přezkoumatelnosti. Soud totiž musí dát za pravdu žalobci, že namísto vypořádání jeho argumentace se ministr věnoval především faktické neúčelnosti podané námitky, kdy konstatoval, že i v případě, kdy by námitce vyhověl, by zrušil vyhlášené výběrové řízení, což učinil již správní orgán I. stupně. Tento postup však nelze označit za správný. Soud především podotýká, že zrušení výběrového řízení oznámením správního orgánu I. stupně a zrušení na základě vyhovění námitce dle § 9 odst. 13 zákona o rybářství nelze ztotožňovat. Zatímco totiž správní orgán I. stupně výběrové řízení bez dalšího zrušil (ačkoli v odůvodnění oznámení uvedl, že bude vyhlášeno nové výběrové řízení), v případě postupu dle § 9 odst. 13 zákona o rybářství by ministr ihned vyhlásil nové výběrové řízení (viz dovětek citovaného ustanovení: pokud se námitce vyhoví, zruší tento orgán

výsledek výběrového řízení a vypíše nové výběrové řízení). Obě procesní situace tudíž nelze ztotožňovat, neboť i pro žalobce jako účastníka řízení, který podal námitku dle § 9 odst. 10 zákona o rybářství, přinášejí odlišné důsledky a zajisté by pro něj bylo výhodnější, pokud by již ministr v rámci svého rozhodnutí vypsál nové výběrové řízení. Ministr tudíž pochybil, pokud se v odůvodnění svého rozhodnutí věnoval především faktické neúčelnosti podané námitky.

Přesto však soud neshledal za nezbytné přistoupit k derogaci napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost, neboť v posledním odstavci svého rozhodnutí se ministr věnoval také obsahu žalobcovy odvolací argumentace. Zde přitom vyzdvihl důvody, které považuje pro neudělení výkonu rybářského práva žalobci za stěžejní. Navíc soud připomíná, že odvolací řízení tvoří s řízením prvoinstančním jeden procesní celek. A v rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou důvody pro neudělení povolení výkonu rybářského práva žalobci jasně uvedeny, z čehož lze dovodit, že ministr se s těmito důvody ztotožnil.

Za této situace tedy soud přistoupil k věcnému přezkumu žalobcových námitek, přičemž ani ty neshledal důvodnými.

K podstatě nyní projednávané věci soud předně připomíná, že rybářské právo patří státu (ač to zákon výslovně nedeclaruje) a není spojeno s vlastnictvím pozemku, na kterém se vodní plocha (ke které se vztahuje rybářské právo) nachází nebo po kterém vodní tok teče. Rybářské právo má charakter regálu, tj. výhradního oprávnění státu a tohoto oprávnění by se stát mohl vzdát pouze zákonem. Výkon rybářského práva na rybářském revíru přitom není podnikáním, ale jedná se o činnost provozovanou ve veřejném zájmu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 7 A 33/2002-42), jehož prostřednictvím stát naplňuje svou ústavní povinnost dbát o šetrné využívání přírodních zdrojů a ochranu přírodního bohatství, zakotvenou v čl. 7 Ústavy České republiky. O povolení výkonu rybářského práva pak rozhoduje příslušný rybářský orgán, přičemž zákon o rybářství stanoví taxativně kritéria, která musí žadatel splnit, aby jeho žádosti mohlo být vyhověno a výkon rybářského práva mu mohl být povolen.

V případě žalobce žalovaný shledal, že žalobce nesplňuje podmínky stanovené v § 8 odst. 6 písm. e), f), g) a h) zákona o rybářství, neboť neprokázal znalost skladby rybního společenstva a chráněných druhů, neuvedl bližší informace svědčící o dostatečné odborné znalosti, nepředložil řádný návrh způsobu hospodaření v předmětném rybářském revíru a neuvedl nic k povinnosti zpřístupnit rybářský revír. A dle soudu uvedené závěry žalovaného ob stojí.

Soud musí v první řadě přisvědčit žalovanému, že žalobce ve své přihlášce do výběrového řízení o povolení výkonu rybářského práva skutečně neuvedl nic k závazku zpřístupnit příslušný rybářský revír dalším držitelům povolenek k lovu, ačkoli tato povinnost je jednou z podmínek pro udělení povolení výkonu rybářského práva (viz § 8 odst. 6 písm. f) zákona o rybářství). Strohou větou v odstavci týkajícím se rybářského obhospodařování, že „výkon rybářského práva bude umožněn dalším žadatelům, kteří budou splňovat zákonné povinnosti“, nelze považovat za dostatečnou, neboť je navíc vztažena pouze k problematice rybářského obhospodařování.

Za nedostatečné pak lze dle soudu považovat také údaje týkající se péče o příslušný rybářský revír a hospodaření v něm. Soud musí dát za pravdu žalovanému, že v rámci těchto údajů musí žadatel prokázat faktickou znalost dané problematiky, včetně okolností týkajících

se konkrétní lokality, a z jeho podání musí být alespoň v obrysech zřejmý konkrétní plán budoucí činnosti. Tomuto požadavku žadatel zajisté nedostojí, pokud ve své přihlášce pouze ocituje obecné pasáže z odborné literatury (ačkoli vhodnost jejich využití soud nikterak nepopírá) nebo dříve vydaných právních aktů, aniž by uvedl, z jakých důvodů tyto plánuje využít pro daný rybářský revír. Za této situace lze jeho žádost považovat za přespříliš obecnou a nesplňující parametry pro udělení povolení výkonu rybářského práva. Uvedený výklad přitom neznamená, že by žadatel musel nezbytně v rozporu se zákonem provádět ichtyologický monitoring, jak tvrdí žalobce; žadatel pouze musí osvědčit konkrétní znalosti o předmětném rybářském revíru, rybářské skladbě či možnosti vzniku ekologických rizik. A zde není vyloučeno, aby vyšel ze zběžně dostupných informací a pramenů, např. z internetu či zkušeností místních rybářů. Jestliže však žalobce ve své přihlášce pouze uvedl, že „rybářské obhospodařování bude prováděno dle platných právních předpisů jako pstruhový revír“, plán zarybnění bez dalšího komentáře převzal z roku 1986, či ve vztahu ke zhodnocení možnosti vzniku ekologických rizik pouze uvedl obecné teze s tím, že následně bude proveden biologický průzkum, neprokázal, že disponuje dostatečnými znalostmi o hospodaření na předmětném rybářském revíru nebo o péči o tento revír. Tyto znalosti by zajisté prokázal tehdy, pokud by více věnoval pozornost konkrétnímu rybářskému revíru, včetně jeho specifík, a na základě těchto informací prokázal znalost skladby rybího společenstva a chráněných druhů.

Obecně pak soud vyzdvihuje, že povolení výkonu rybářského práva nemusí být uděleno každému, kdo formálně splní podmínky obsažené v § 8 odst. 6 zákona o rybářství. Naopak je povinností příslušného rybářského orgánu řádně přezkoumat údaje uvedené žadatelem po obsahové stránce a posoudit, zdali jsou dostačující k naplnění podmínek pro udělení povolení. Pouze tak budou dotčené správní orgány střežit obecné zásady zákona o rybářství (viz § 1 citovaného zákona), jakož i podstatu výkonu rybářského práva, která směřuje v první řadě k naplnění ochrany ryb a jiných vodních organismů. A takto v nyní posuzované věci postupoval též žalovaný, přičemž soud nemůže jeho postupu nic vytknout. Pro úplnost soud uvádí, že danou přihlášku řádně posoudila též hodnotící komise, z jejíž závěrů následně vyšel žalovaný, která specificky hodnotila (na stupnici 1 – 5) splnění jednotlivých zákonných předpokladů pro udělení povolení k výkonu rybářského práva.

Soud uzavírá, ob stojí závěry žalovaného, že žalobce neprokázal, že má zkušenosti s hospodařením na rybářském revíru a poskytuje záruku řádné péče o dotčený rybářský revír (včetně znalostí chráněných organismů či skladby rybího společenství), tedy neprokázal naplnění podmínky stanovené v § 8 odst. 6 písm. e), g) a h), a proto mu nebylo možno udělit povolení výkonu rybářského práva.

Soud v předmětné věci nehledal ani porušení zásady rovnosti plynoucí z čl. 37 Listiny základních práv a svobod. Skutečnost, že dřívější hospodář na předmětném rybářském revíru používal stejný zarybnovací plán, který předložil žalobce, nemůže sama o sobě vést k udělení povolení výkonu rybářského práva. V dané věci je podstatné, že žalobce nesplnil více povinností pro udělení tohoto povolení, jak vyplývá z odůvodnění oznámení. Navíc nelze odhlédnout od skutečnosti, že předchozí uživatel dotčeného rybářského revíru sám požádal o odejmutí povolení výkonu rybářského práva z důvodu problémového hospodaření. Princip rovnosti tudíž žalobce pojímá neakceptovatelně široce a pomíjí, že žalovaný rozhodoval na základě všech poznatků plynoucích z přihlášky žalobce, které ve svém souhrnu svědčily o nedostatečných znalostech žalobce tak, jak je uvedeno výše. Soud se pak nezabýval námitkou žalobce, že žalovaný nerozhodoval v obdobných věcech obdobně, neboť tuto námitku

uplatnila zástupkyně až při jednání soudu dne 26. 6. 2018, tedy po lhůtě stanovení v § 71 odst. 2 soudního řádu.

Podobně se soud nezabýval námitkou, že požadované informace nemusely být součástí již podané přihlášky a pokud žalovaný tuto přihlášku považoval za nedostatečnou, bylo jeho povinností vyzvat žalobce k jejímu doplnění. Tato námitka rovněž byla uplatněna po lhůtě pro podání žaloby a pro uplatnění žalobních bodů stanovené v § 71 odst. 2 soudního řádu správního, takže se jí soud nemohl s ohledem na koncentrační zásadu zabývat. Pouze okrajem soud uvádí, že již v oznámení o vyhlášení výběrového řízení žalovaný uvedl, jaké informace (podklady) musí být součástí přihlášky do tohoto výběrového řízení, a to včetně těch, které žalobce dostatečně neuvedl. Navíc soud připomíná, že žalobce ani v průběhu správního řízení nepředložil žádné další informace, které by pochybnosti žalovaného rozptýlily, pročez se jeho argumentace nejeví důvodnou.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. 6. 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu